

høres i hjemmeværnet, om at hjemmeværnet, blot det fik tilstrækkeligt med tungere våben, også nok skulle kunne klare opgaven her, må hjemmeværnsledelsen tage afstand fra. Et hjemmeværn bygget på frivillighed kan ikke påtage sig væsentlig flere opgaver end dem, der er tildelt det i dag.

2) Lokalforsvaret må udformes på en sådan måde, at dets karakter som væsensforskellig fra hjemmeværnet står klart. At det skulle kunne bestå af frivillige med våben i hjemmene, må derfor afvises straks. Det ville for befolkningen betyde oprettelsen af to slags hjemmeværn ved siden af hinanden: et finere og et mindre fint. Lokalforsvaret bør bestå af udskrevne, dets våben bør henlægges i forholdsvist mange mindre depoter, så de på den anden side er hurtigt tilgængelige.

3) Med hensyn til spørgsmålet: et landsomspændende eller et egnsbestemt lokalforsvar må hjemmeværnet anlægge følgende vurdering: Bliver styrken af et lokalforsvar 10-15 bataljoner som foreslået i bemærkningerne til lovforslaget og som også forudsat i forsvarschefens skrivelse, skønnes denne styrke ikke at være større, end at der er hårdt brug for den over for de to forannævnte kategorier: 1) Omkring vigtige militære objekter, 2) i egne uden linjestykker. Til gengæld finder hjemmeværnet, at det ville være rigtigst, om de værnepligtige i disse områder straks ved hjemsendelsen indgår i lokalforsvaret uden at stå en årrække som mobiliseringspligtige over for felthæren — en tankegang, som også forsvarschefen i sin skrivelse nævner som en eventualitet. Hjemmeværnet må derfor foretrække et lokalforsvar i visse dele af landet fremfor et landsomspændende lokalforsvar.

En anden betragtning, der fører til samme resultat, er, at et landsomspændende lokalforsvar let vil lade den tanke opstå hos de folk, der har gjort tjeneste i hjemmeværnet gennem en årrække: at når man nu alligevel skrider til udskrivning, kan man lige så

godt udskrive nogle flere af de yngre, og at de — de veltjente hjemmeværnsmænd — derfor nu har gjort, hvad der med rimelighed kan forlanges. Dette kunne let komme til at medføre et betydeligt afbræk i hjemmeværnets nuværende styrke.

4) Hjemmeværnet har altid anset det for et vigtigt og meget væsentligt princip, at alt frivilligt forsvarsarbejde er samlet inden for hjemmeværnet. Ud fra det princip er f. eks. luftmeldekorpsset ved lovændringen i 1952 indgået i hjemmeværnet. Man vil anse den af forsvarsstyrelsen foreslåede frivillige ekstrauddannelse af lokalforsvarets enheder ved siden af de pligtige indkaldelser for meget vigtig. Den bør imidlertid for ikke at afsvække dette væsentlige princip foregå inden for hjemmeværnet, med de lokalforsvarspligtige som frivillige i hjemmeværnet på lige fod med alle andre, således som det også hidtil har været tilladt et vist antal af værnenes hjemsendte mobilisable værnepligtige. Hjemmeværnet ville derved påtage sig et uddannelsesarbejde til fordel for andre enheder af forsvaret, et uddannelsesarbejde, som man tidligere har haft betænkelighed ved på grund af tyngden af hjemmeværnets egne opgaver, men som man i dag føler at kunne bestride tilfredsstillende.

5) Endelig har det altid været hjemmeværnsledelsens synspunkt, at frivillighed, hvor den er til stede, bør gå forud for tvang. Man har derfor den opfattelse, at de, der er pligtige over for lokalforsvaret, bør have mulighed for et valg: mellem at binde sig til hjemmeværnet — i dette tilfælde for en noget længere periode end normalt — eller at indgå i lokalforsvaret. Vi mener ikke, at det kan være en fordel, om egnsforsvaret uden tvingende nødvendighed flyttes fra frivillighed over til tvang.

Med hensyn til hjemmeværnets nuværende status og fremtidige mere detaljerede ønskemål skal henvises til vedlagte bilag.

Frode Jakobsen.

P. M. Digmann.